

2014. Június

„...mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem ugyanazzal a meggyőződéssel igazodjatok egymáshoz.”
1Kor. 1,10

ÖSSZHANG

A Rákoscsabai Református Egyházközség lapja

"Taníts akaratod teljesítésére, mert te vagy Istenem!
A te jó Lelked vezéreljen az egyenes úton!"

143. zsoltár 10

Bódás János: Pünkösdi ének

Jöjj, Szentlélek, te égi tűz!
Napnál hevesebb lángjaid
bontsák szeretetté bennünk
a gyűlölet atomjait!

Szent Szél, légy a szellőztetőnk,
szórd szét a nehéz felleget,
mely sötét árnyékaival
a földre s ránk telepedett.

Zúgj át rajtunk égi vihar;
ne békés népek tűzhelyét
s vetését – de gögös, hazug
bálványainkat zúzva szét.

Isten galambja szállj le ránk,
szívünkbe rakd a fészket,
turbékolj halkán, lakozz bennünk
sárkányok s keselyűk helyett.

Hozz új embert – mert most miatta
a Föld fáj s szégyenpírban ég,
hogy végre már váljék díszére
egy megtisztult emberiség.

A népek zajló tengere
békére, nyugalomra vár,
legyen a gyötrődő világnak
maradandó pünkösdje már.

„Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valamilyen lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.”

ApCsel 2, 2-4

Régen egy dohányboltban történt a következő eset. Reggel, pontosan 08:15-kor nyílik az ajtó és egy aktatáskás, idősebb férfi lép be rajta. Elővesz a zsebéből egy csomag cigarettát, egyet a szájába tesz, odalép a falon égő gázláncához és rágyújt. Utána, mint aki szépen elintézte, amiért jött, eltávozik. A következő napon újra pontosan 08:15-kor ugyanaz az ember, ugyanazzal az aktatáskával ugyanolyan módon tüzet vesz a gázláncból és távozik. A harmadik napon ismét megjelent, és így tovább a negyedik és az ötödik napon is, míg egyszer aztán a trafikos megsokallta és megkérdezte tőle, hogy mit óhajt. Mire az aktatáskás teljes nyugalommal kijelentette: „Köszönöm semmit, csak egy kis tüzet...”.

Nem tudom, hogyan folytatódott azután a történet, de rögtön az jutott az eszembe, hogy ilyen „kuncsaftjai” az egyháznak is vannak! A keresztyének között is vannak olyanok, akik csak azért mennek a templomba, hogy egy kis lángocskát vigyenek magukkal, csak egy kis tüzet akarnak, semmi mást...

Isten ennél sokkal többet akar adni. Jézus, az egyház nagy tulajdonosa, ennél sokkal többet kínál, - ingyen! Isten nem ebből-abból a javaiból akar egy szippantásnyit adni, hanem önmagát akarja adni. Az ember erős akarattal sok mindent elérhet. Viszont csak Isten, aki teremtett minket, képes minket újjá teremteni.

Éppen ez pünkösd csodája! Akik betelnek Szentlélekkel, azok kezdenek más nyelven szólani, más indulattal, érzéssel, cselekedettel, lelkiülettel élni! Mégpedig Jézus indulatával, lelkiületével, cselekedeteivel!

Pünkösd azt jelenti, hogy Jézus jön feléd lélekben, láthatatlan, de valóságos szellemi kisugárzásban, és egyesül veled! És akkor hatalmába kerít valami olyan erő, ami nem belőlünk való: Jézus élete árad belénk!

A Szent Lélek az egyetlen hatalom a világon, Aki képes egy embert belülről átformálni, újjászülni. És nézzétek, Isten azon az első pünkösdön rálehelte az Ő Lelkét a Földre. Most is itt leng körülöttünk, titokzatosan, mint a szél, és arra vár, hogy alkalmat adjunk neki arra, hogy belénk hatolhasson. Nekünk csak annyit kell tennünk, hogy kérjük!

Ámen.

Füle Lajos:

Közel az Úr

*Közel az Úr, így hát
nem vagyok magam,
csak egy imádságnyi
távolságra van.*

Millisits Máté:

A Heidelbergi Káté a magyar protestánsok körében

A heidelbergi egyetem professzorainak, az erdélyi reformátusokhoz 1564. szeptember 1-én kelt levele, az első bizonyítéka a Heidelbergi Káténak a magyar protestánsok közötti jelenlétéről. A németek állásfoglalásukkal az erdélyi „hittestvéreknek” az evangélikus szászokkal az úrvacsora értelmezése körüli vitában kívántak segítséget nyújtani. A levelet 1565-ben Kolozsváron kinyomtatták „Epistola Professorum Theologiae Academiae Heydelbergensis” címen. A heidelbergiek levelükben arra hivatkoztak, hogy a Heidelbergi Kátében megfelelő válaszokat találnak a felmerülő kérdések rendezéséhez.

Az erdélyi református egyház egyik vezetője 1564-ben Dávid Ferenc volt, aki az elkövetkező években fokozatosan a Szentháromság-tagadó vallási irányzat élharcosa lett.

Irányítása mellett 1566-ban, a Szentháromságtannal kapcsolatos kérdéseket elhagyva, a Káté latin szövegét Kolozsváron megjelentették „Catechismus Ecclesiarum Dei”- címen.

Méliusz Juhász Péter debreceni református püspök a Káténak e változatát jóváhagyta, mivel még e rövidített formában megjelent hitvallás által is, az antitrinitárius elveket „félíg-nyíltan” valókkal történő kiegyezés lehetőségét remélte. A Méliusz és Dávid Ferenc közötti kompromisszum csak rövid ideig tartott. Az antitrinitárius hittételek alapján állók az 1567. február 13-án tartott tordai zsinaton már nyíltan megtagadták a korábban általuk közzétett Heidelbergi Káté szellemiségét. Nem késett sokáig a helvét reformáció tanítását hűen őrzők válasza sem.

Debrecenben, 1567. február 24-26 között ülésezett a református zsinat Méliusz Juhász Péter vezetésével, amely alaphitvallási iratként egyedül a II. Helvét Hitvallást fogadta el. Állásfoglalásuk szerint elhangzott, hogy „Az igazhitű atyák és az életben lévő újabb tudósok igaz magyarázatait köszönettel fogadjuk és bevesszük... Luther óta támadt tudós férfiak írásait, hitvallásait, magyarázatait - ugyanazzal a feltétellel bevesszük, mert elismerjük, hogy az Írások kegyes és katolikus magyarázata az Isten ajándéka... balgatagul, esztelenül s

vakmerően cselekszenek azok a kevély, műveletlen, tudákos Servet - követők, akik a maguk... barbár és a Szentírás igazságaival össze nem hangzó fejtegetéseit többre becsülik az igazhitű atyák, a kegyes akadémiai hű tanítóinak, a helvét, genfi és szász egyházak lelkipásztorainak és tudósainak ítéleténél, írásainál és hitvallásainál, sőt a Szentírás ellenük szóló bizonyosságait elcsavarják s az ó-egyházi hitvallásokat elvetik.”

A Debreceni Zsinat határozatai magáról a Heidelbergi Kátéről név szerint nem tettek említést, de az egyik zsinati rendelkezés a káténak a hitbéli ismeretek érdekében alkalmazását mondta ki.

„A kátét, azaz hitformának, úri imádságnak és tíz parancsolatnak összevont és rövid magyarázatát fenn akarjuk tartani az egyházakban, hogy legyen bevezetés a tökéletesekre.”

Ez a zsinati határozat a magyar nyelven kiadott káték, így Méliusz Juhász Péter kátéjának a használatát erősíthette.

Joó Sándor igehirdetése

Heidelbergi Káté XVIII. Úrnapja, mennybemenetel ünnepére

„Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld végső határáig. Miután ezt mondta, szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt a szemük előtt. Amint távozása közben feszülten néztek az ég felé, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában, akik ezt mondták: Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe.” Apcsel 1. 1-11

Nézzük meg, mit tanít református egyházunk négy évszázad óta a Heidelbergi Káté keresztül a mennybemenetel titkáról. A 46. 47. és a 49. kérdés-felelet foglalkozik e témával. Vegyük hát sorra!

Először magát a mennybemenetel tényét veszi vizsgálat alá a 46. kérdés: *Hogy érted azt (az apostoli hitvallás alapján), hogy "felméne mennyekbe"?* Felelet: **„Hogy Krisztus tanítványainak szemeláttára emelkedett fel a földről az égbe és a mi javunkra van ott, míg majd ismét eljön ítélni élőket és holtakat.”** Nem magyaráz semmit, nem fejtegeti a titkot, nem akarja bebizonyítani, hogy de igen, így és így történt, hanem egyszerűen, szinte alázatosan, majdnem szó szerint utána mondja a szemtanúk bizonyágtételét, ahogyan a Bibliában leírták Krisztus mennybemenetelének csodáját. Mintha csak azt mondanák, hogy ezen nincs mit csodálkozni, nincs mit magyarázni. Ez természetes, magától értetődő. Annak a Jézusnak az életútja, aki a mennyből jött, a mennybe kellett hogy vezessen. Nem is lehetett volna másként. A magától értetődő dolgokat nem kell bő lére eresztve magyarázni. Az is magától értetődő, hogy a keresztyén ember, aki az evangélium szerint hisz és él a földön, az is a mennybe jut. Az evangélium útja mindig a mennybe torkollik. Ezt nem kell részletesen bizonyítani. A halálos ágyon sem! Ez a természetes. Ezért mond a Káté is – mint már láttuk, a mennybemenetel tényéről csak ennyit: *„Krisztus*

a földről tanítványai szemeláttára emelkedett az égbe.”

Persze én azt is tudom, hogy a mai hívő embert nem elégíti ki egy ilyen mondat. Mert bennünket ilyen kérdések foglalkoztatnak: *mi az a menny, hol van, miként illeszkedik bele abba a teljesen megváltozott világképbe, amit a tudomány ma a világról alkot, hogyan képzelhető el Jézusnak a mennybemenetele, stb.*

A mennyet ne valahol messze, a csillagvilágon túl képzeljük el! Hanem úgy, hogy a menny a teremtett világmindenségnek az a láthatatlan része, ahonnét az Isten látja és igazgatja a mindenséget. Az a magasabb rendű, egészen más dimenziójú szellemi világ, amit mi az érzékszerveinkkel felfogni, érzéklni nem tudunk, csak a hitünkkel. És ez a menny nem messze van, hanem „felette” van, minőségileg felette ennek a látható világnak. Tartja, hordozza, és hatásaival át meg áthatja ezt a földi világot, meg a csillagok világát. Ide ment fel Jézus, helyesebben a tanítványainak a szeme láttára láthatatlanodott bele ebbe a magasabb rendű, szellemi életformába, Isten és az angyalok és megdicsőült lelkek örök világába. Ha el akarjuk képzelni a mennybemenetel titkát, hát valahogy ilyenformán képzeljük el! És semmiképpen se úgy, hogy emelkedett mindig feljebb, túl a felhőkön, csillagokon, és végül felemelkedett az égig. Semmiképpen nem így! Hanem úgy, hogy beléláthatatlanodott az örökkévalóságba, a bennünket mindenütt körülvevő, hordozó, éltető mennyei világba!

De mindenféle elképzelésnél fontosabb, amit Káténk a továbbiakban mond: **„A mi javunkra van ott, míglen eljön ítélni élőket és holtakat.”** Azt jelenti ez, hogy Jézus mennybemenetele nem szökés, nem menekülés volt a földről. – mert éppen nem arról van szó, hogy most már sorsára hagyja ezt a földi világot, hogy Ő csak a menny dicsőségét élvezze, hanem szinte egy lélegzetvételre említi a mennybemenetelét és az újra eljövételét a földre. Úgy ment a mennybe, hogy vissza fog jönni a földre. Nem végleg, csak ideiglenesen van ott, és ott a mi javunkra van, hogy elvégezze mindazt, ami szükséges ahhoz, hogy ez a Föld újra a mennyei világosság ragyogásába kerüljön, hogy ez az elveszett Föld

újra visszacsatoltassék Isten mennyei világához.

Tehát Jézus személye mintegy összeköti a mennyet a Földdel. A Föld és a menny egybetartoznak, együtt jelentenek egy egészet. Mind a kettő fontos. Nincs igazuk azoknak, akik egyszerűen kikapcsolják életükből a mennyet, akiknek az egész horizontjuk nem terjed túl a földön, akik azt mondják: ez a földi lét a minden. De ép így nincs igazuk azoknak sem, akik pedig megvetik a Földet, és csak egy édeskés mennyei váradalomban olvadoznak, a misztikusok, a rajongók, akiknek nincs látásuk arra, hogy ez a Föld is az Úré! Nemcsak a menny! Éppen ez a nagyszerű a Heidelbergi Kátéban: összeköti a kettőt egymással. Nem a Föld a minden, de nem is a menny! Hanem a kettő együtt. Isten nem megsemmisíteni akarja a földi teremtettséget, hanem megváltani, megújítani!

Önként vetődik fel a hívő ember lelkében, amit Káténk a továbbiakban fel is vet: „*Hát nincs velünk Krisztus a világ végéig, amint azt megígérte nekünk?*” (47. kérdés) Igen, ha a mennyben van, mi pedig a Földön, nem jelent ez elválást tőle? Hiszen azt ígérte, hogy velünk marad a világ végezetéig. Nos, Káténk felelete így hangzik: „***Krisztus valóságos ember és valóságos Isten. Emberi természetére nézve nincs többé a földön. De istenségével, fenségével, kegyelmével és Lelkével sohasem távozik el tőlünk.***” Ma ezt egyszerűen így mondanánk: De igen velünk van, csak nem látható módon, hanem láthatatlanul. Mint ahogyan a menny sincs messze, hanem itt van körülöttünk, hordozza, áthatja ezt a látható világot, úgy Jézus sincs messze, hanem itt van, közvetlenül velünk, mindig, mindenütt. Ez a mennybemenetel titka, hogy éppen ezáltal kerül Jézus egészen közel hozzánk, éppen így válik mindenütt jelenvalóvá, éppen így tud abból a más dimenziójú létformából behatolni mindig és mindenütt ebbe a földi világba. Tehát igenis velünk van, minden napon! Minden nap újra itt van Jézus. Minden örvendetes és szomorú napnak a kezdetén és végén ő áll ott! Nem kell aggódnom amiatt, hogy azokat a gondokat, amelyek holnap meg holnapután várnak rám, hogyan fogom majd elviselni, megoldani! Mert ott lesz Jézus! Velem lesz! Az a fontos csak, hogy én keressem minden napnak már a kezdetén a vele való közösséget. Ígérete áll: „***Íme én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.***” Mát 28,20

Káténk még tovább kutatja Jézus mennybemenetelének az áldásait. Íme a következő (49.) kérdés: „*Mit használ nekünk Krisztus mennybemenetele?*” És így felel: „***Elsősorban azt, hogy Ő a mi Közbenjárónk a mennyben az Atya színe előtt. Másodszor, hogy a mi testünk, melyet Ő magára vett, biztos zálogunk arra, hogy Ő, aki a Fej: minket, az Ő tagjait, szintén felvisz magához. Harmadszor, hogy Ő viszont zálogul Lelkét küldi nekünk, akinek ereje által nem a földiekkel törődünk, hanem az odafennvalókkal, ahol Krisztus van, ülvén Istennek jobbján.***”

Tehát először: „*Ő a mennyben az Atya színe előtt nekünk Közbenjárónk.*” Emberi viszonylatban is nagyon jól tudjuk, amikor valakinek jó közbenjárója, jóakarója van, aki egy jó szót szól illetékes helyen, aki szívén viseli az ember sorsát. Tehát ilyen közbenjárónk van nekünk a legfőbb helyen, ahol legmagasabb szinten intézik a dolgainkat: Isten trónja előtt. Jézus a mi ügyvivőnk, kezesünk, közbenjárónk az égben. Ez azért olyan nagyszerű, mert senki más nem lenne alkalmasabb erre, mint ő, aki felvette magára az emberi természetet, testet, életet, ismeri a gyengeségeinket, a kísértéseinket, szívén viseli a sorsunkat, könyörülő szeretettel áll mellettünk. Nem felejt el a mennyben, sőt!

Hogy milyen lehet ez a közbenjárás, úgy képzelem el, hogy Jézusnak a pusztja jelenléte a mennyben már maga is közbenjárás érettünk, imádság szavak nélkül! Jézus, egy nagy közbenjáró imádság! Az, hogy ő a mennyben van, az maga is állandó emlékeztető az Isten színe előtt arra, hogy minden elvégeztetett! A mi imádságaink is rajta keresztül jutnak el Istenhez. Ő az összekötetés! Ő képvisel bennünket Isten felé és ő képviseli Istent felénk. De sok váratlan és kéretlen áldás száll a mennyből olykor egyikőnk-másikunk életére, ami mind ennek a közbenjárásnak köszönhető! Tehát: Jézus a mennyben az Atya színe előtt nekünk közbenjárónk!

„*Másodszor, hogy a mi testünk, melyet Ő magára vett, biztos zálogunk arra, hogy Ő, aki a Fej: minket, az Ő tagjait, szintén felvisz magához.*” Jézus tanítványai húsvét után nem szellemmel találkoztak, hanem egy olyan testben járó Jézussal, akit felismertek, hogy akit szemükkel láttak, fülükkel hallgattak az: Ő. Jézus feltámadott teste, a megdicsőült

teste, amely egészen hasonló a halála előtti testéhez. Rá lehetett ismerni – de mégis valahogy más is volt, ugyanakkor, zárt ajtókon át jelent meg és tűnt el – tehát nem anyagi szövédéék volt, hanem valamiféle lelki test! Lényegileg ugyanaz, minőségileg más! És ebben a testben látták őt a tanítványok beleláthatatlanodni az örökkévalóságba. Tehát, az a Jézus van ott a mennyben, aki emberi testünket is hordozta, aki asszonytól született, aki testünkből való test és vérünkből való vér volt. Tehát a mi emberi testünk van ott már most a mennyben, megdicsőült formában, de felismerhető személyes minőségben. És ez a tény mintegy záloga annak, hogy mi is így leszünk majd ott: lelki testben, felismerhető formában, személyes minőségünkben. Tehát: „a mi testünk, melyet Ő magára vett, biztos zálogunk arra, hogy Ő, aki a Fej: minket, az Ő tagjait, szintén felvisz magához.”

És végül: „*harmadszor, Ő zálogul Lelkét küldi alá nekünk, akinek ereje által, nem a földiekkel törődünk, hanem az odafennvalókkal, ahol Krisztus van, ülvén Isten jobbján.*” Most csak annyit emeljünk ki: mi is az odafennvalókat keressük, ahol Krisztus van. Mit jelent ez? Semmiképpen nem valamiféle lelki menekülést ebből a való világból. Sem valamiféle rajongó mennyországba való vágyakozást, elmenekülést valamiféle misztikumba, hiszen minden nap újra hív bennünket a kemény munka, amit el kell végeznünk. Hanem azért keressük az odafennvalókat, hogy belevigyük Isten országának kincseit ebbe a világba, az emberek közé.

Tudjátok-e? Mindannyiszor, amikor valaki Lélek szerint imádkozik, belép lélekbe a mennybe, mert az igazi imádság nem egyéb, mint Isten mennyei trónja előtt való megjelenés. És amikor azután felállunk az imádságból, visszatérünk a mennyből, a földre. Ezért keressük az odafennvalókat. És mi minden van odafenn?! Ott van a békesség, harmónia. Bizony, ebből a békességből hozunk magunkkal valamit, és visszük be a családjunkba, a gyülekezetünkbe, a társadalmunkba. Tehát nem jövünk vissza üres kézzel. Odafenn van a tisztaság, a szentség, az öröm, a jóság, a szeretet. Ebből is hozunk magunkkal valamit, ebbe a szennyeződött világba. S így mindig egy darab mennyországot hozunk magunkkal a földre.

Azt mondtam az elején, hogy Jézus nem menekült a földről, hanem

azért ment el, hogy elkészítse a földet a teljes megújulásra. Íme, az Ő mennybemenetele, egészen a földre irányítja vissza a figyelmünket. Arra figyelmeztet ez, hogy erősen álljunk meg a földön, gyakorlati módon, józanul! A mennybemenetelt ünneplő emberek, nem rajongó figurák, hanem olyanok, akik erőt kaptak, arra hogy munkálkodjanak a földön az Úr dicsőségére és az emberek javára. Nem azt keresik, ami a földön egyébként is megvan, hanem azt keresik és azt akarják behozni e világba, ami itt nincs meg: a menny szépségét és jóságát. Ámen.

1963. május 23.

Debrecenbe kéne menni...

A Református élet fővárosa, **Debrecenben** adott idén helyet a Magyarországi Református Óvodák Szakmai találkozójának. Ez idén a 23. szakmai konferencia volt. Betlehem óvodánk kis közössége is évről-évre részt vesz ezeken a tavaszi találkozókön, ahol általában két napig „szakmázunk”. Így aztán az elmúlt 20 évben szép lassan körbe konferenciáztuk Magyarországot!

Voltunk már Orosházán, Miskolcon, Székesfehérváron, Dombóváron, Berettyóújfalun, Hajdúböszörményben, Fótton és még sorolhatnám. Gondoltuk volna, hogy kis hazánkban már több mint 50 református óvoda hívogatja és nyitogatja a családok, és a gyermekek szívét?! Ha minden óvodához szülőkkel együtt csak 200 embert számolok az egy

hirtelen szorzással is azt jelenti, hogy évente több mint tíz ezer emberhez jut el az ige. Ezek a számok is bizonyítják, hogy döntő szerepük van az óvó nénik munkájának szerte az országban. Vajon hány lelkes óvónő vág, ragaszt, énekel, készül, mesél napról-napra, hogy játékba szöve az elhintett mag jó földbe kerülhessen, és kellő időben gyümölcsöt teremhessen!? Szóval egy-egy ilyen találkozón akár 250 lelkes Istennek szolgáló óvónő, és az óvodák vezetői osztják meg egymással tapasztalataikat és teszik fel kérdéseiket. Így volt ez most 2014 tavaszán is!

Április első napjaiban, a hajnali órákban indult bérelt kis buszunk az óvodánk elől. Örültünk neki, hogy a péceli óvónő kollegák is csatlakoztak hozzánk, így már a buszban elkezdhattük a szakmai találkozót! Dél előtt 10 óra volt, és mi már a Debreceni Református Kollégium dísztermében ültünk és hallgattuk Dr. Böleskei Gusztáv püspök úr megnyitó beszédjét, melyben hangot adott annak, hogy mekkora jelentősége van a gyermekévek alapjainak letételében a pedagógus hozzáállásának. Saját óvódás fotóival illusztrálta bizonyoságtételét, mert, hogy ő is volt egyszer nagycsoportos! Szeretettel hozta, válogatta ki nekünk ezeket a megsárgult fotókat. Miközben hallgattam őt, arra gondoltam, hogy de jó lenne, ha a mi kezeink alól kikerült óvodásaink is egyszer majd rólunk és óvodánk jó légköréről tennének majd bizonyoságot! A megnyitó áhítat után kb.250-en birtokba vettük a kollégium nagytermét és egész nap kisebb kávé szünetekkel tarkítva, értékesebbnél-értékesebb előadásokat hallgathattunk. Volt pszichológiai, teológiai, pedagógiai előadás, és még vetítés is, ahol megismerkedhettünk Debrecen város történelmével. A nap fénypontja volt a Felvidékről érkező Écsi Gyöngyi interaktív bábjátéka. Mint kiderült Écsi Gyöngyi lelkésznő is egyben, és országot járó bábművész is. Érdemes mindenkinek utána nézni a Youtube-on, mert páratlan tartalommal, egyszerű eszköztárral, ízes tájjellegű aforizmáival elkápráztat, elszórakoztat felnőttet, gyermeket egyaránt. Így volt ez ott a debreceni konferencián is. Bábjátékába bevonta, aktivizálta az óvónőket, és úgy keltette életre mondanivalóját, hogy észre sem vettük, hogy másfél óráig rendületlenül figyeltünk,

koncentráltunk, neveltünk ízes előadásmódján. Sikerét hosszú percekig tartó vastapssal jutalmazta a konferencia közönsége.

Késő délután lehetőség nyílt közös programra, beszélgetésre is. Elsétáltunk és megtekintettük Munkácsy országjáró interaktív kiállítását. Esti szabad óráinkban pedig alternatív módon felfedezhettük Debrecen belvárosi arculatát, melyet ha pontozni lehetne méltán megkaphatná a tiszta, kulturált városnak járó 10 pontot! Tartalmas, aktív napunkat a leányinternátus szállásán zártuk. Falai, emeletes ágyai között talán sokunk diákévei kerültek beszédtemává, és ringatták álomba a fáradt óvónéniket!

Másnap a gazdag svédasztalos reggelink után ott folytattuk ahol előző nap abba hagytuk. Szakmáztunk, de most gyakorlatiasabb formát öltve. Ugyanis óvodásoknak szóló énekek bemutatása volt a téma, énekek tanulásával összekötve. Később pedig „Kodály nyomdokain” c. előadáson nemcsak szakmai információkkal gazdagodhattunk, hanem vetítés formájában ízelítőt is kaphattunk arról, hogyan NE! mélyítsük el a zenei fogékonyságot. Előadónk hangsúlyozta, hogy nekünk óvónőknek nagyon fontos a Kodály módszer szerinti zenei nevelés elmélyítése a gyerekek között. Gazdag előadás sorozat után a debreceni óvónő kollegák hitmélyítő bábjátékot mutattak be nekünk, amellyel méltón zárták a két napos rendezvényt. Végezetül kinyitották óvodájukat és meglátogathattuk nemrég nyílt igényesen felújított református intézményüket. Mi óvónők az ötletek gyűjtésében elől járunk, itt is méltó módon kattogtattuk fényképezőgépeinket, hogy majd a saját falaink között mi is megvalósíthassuk azokat az ötleteket, amit már mások alkalmaztak, kitaláltak. Hát így működünk mi óvónők, és így „szakmázunk” mi évről-évre, városról-városra!

Hálás szívvel gondolunk vissza a debreceni kollegák áldozatos munkájára, mert igényes szervezéssel, változatosan összeállított szakmai programsorozattal tették élővé, színessé ezt a két napot! Kívánunk nekik is, és magunknak is áldást a további munkákhoz - azzal az ismert énekkel:

LEGYEN ÁLDÁS AZ ÚTON

Szöveg: Vándor Gyula, Dallam: Madarász Eszter

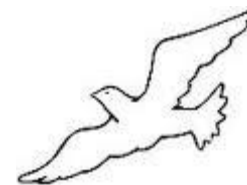
1. Legyen áldás az úton, amit ma kezdesz el,
legyen veled az Isten, kérjük, kísérjen el.
Kérjük, oltalmazzon meg, és adjon neked erőt
utadon vezessen, formáljon, szeressen,
legyen a te őriződ.

2. Legyen áldás az úton, amit ma kezdesz el,
tegye jóvá az Isten, amit te rontasz el!
kérjük, lénye ragyogja lábad elé a fényt!
lásd meg, hogy utadon Isteni oltalom
vigyáz rád és szeretve félt!

3. Legyen áldás az úton, amit ma kezdesz el,
legyen erőd és türelmed, ha szenvedni kell!
Legyen erőd szeretni, utolsó lenni, ha kell,
szívesen szolgálni, hálával áldozni,
Jézusra mutatni fel!

4. Legyen áldás az úton, amit ma kezdesz el,
öröm kísérjen végig, amíg úton leszel!
Legyen boldog életed, és mindig az övé!
Szívünkől szeretünk, imában kísérünk,
életed célja felé!

Mészáros Kati
2014 tavasza

A szenvedés értelme

„Jób ekkor megszólalt, és így felelt az Úrnak: Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékod, amelyet meg ne valósíthatnál. Ki akarja eltakarni örök rendemet tudatlanul? - kérded. Valóban olyasmiről szóltam, amit nem érthetek; csodálatosabbak, sem hogy felfoghatnám. Hallgass meg, hadd beszéljek! - kértem. Én kérdezek, te meg oktass engem! - felelted erre. Eddig még csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak, Ezért visszavonok mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban.” Jób 38. 1-13; 33; 40. 1-9; 42. 1-7

Jób a szenvedése közben, barátai pedig egészséges állapotuk önteltségében kezdenek el okoskodni, bölcselkedni. Mennyire másként lát dolgokat, aki azt hiszi, hogy áll, és mennyire másként látja ugyanazt, aki „padlót fogott”. A barátok mindenáron be akarták bizonyítani, hogy Isten nem ok nélkül, hanem Jób bűnössége s vétkei miatt sújtja őt emberfeletti csapásokkal. Jób viszont a szenvedései, megpróbáltatásai között a saját igaz voltát bizonygatja és nem érti, ha ő igaz ember volt, Isten és az emberek előtt is, akkor miért súlyt le rá Isten keze. Végül Isten elé akar állni és előtte akarja igazát megvédeni.

Legvégül az ÚR is megjelenik elrendezve és helyreállítva Jób sokat szenvedett életét és életkörülményeit. Isten ebben az esetben nem szelíden csendben érkezett. Bár váratlanul és szeretettel de, mégis ez a szeretet, ez a helyreállító irgalom a viharban jelenik meg.

Az ÚR különféleképpen jelenik meg az ember számára: az élet viharában, szó szerinti viharban, természeti csapásban, de legfőképpen Fia, Jézus Krisztus által és az Igén keresztül. Az lehet a hittapasztalatunk, hogy amikor megjelenik az ÚR a szenvedés mélységében, ill. nyilvánvalóvá lesz számunkra: „Itt van Isten köztünk...”, utána lecsendesedik a vihar, megoldódik a baj, túljutunk a krízisen és békesség, hálaadás tölti el az embert.

Most arra keressünk választ, hogy Jób számára mit jelentett a szenvedés után Isten megjelenése.

Addig, míg a szenvedés, a csüggedés, a kétségbeesés közepette volt Jób, addig csak emberi okoskodás hangzott el a barátok részéről. Bűnösnek nyilvánították azt sugallva, hogy megérdemelte a szenvedését. És úgy gondolták, hogy Isten büntetése sújtja. De

Testvérek voltaképpen az ember nem találja meg a miértekre, a szenvedésekre, nyomorúságokra a helyes választ, *míg nem Istentől kap feleletet!*

Az az érdekes, hogy Isten Jóbnak ad végül igazat a barátaival szemben és nem igazolja vissza őket annak ellenére, hogy látszólag a barátok Istent „védték” Jóbbal szemben. És az is érdekes és elgondolkodtató, hogy az ÚR nem fedi fel Jób számára sem, hogy a szenvedése miért történt, nem fedi fel, hogy az egész meghurcoltatás azért történt, mert a Sátán kikérte őt. Ezt mondta a Sátán Istennek, mikor vádolta Jóbot: *„Nyújtsd csak ki a kezéd, és tedd rá csontjaira meg a húsára, majd káromol még téged!”*

Arra figyelmeztet ez a tény, hogy ne ítélkezzünk elhamarkodottan emberek felett, főleg mikor a szenvedés, a nyomorúság kellős közepén vannak. Ne akarjunk mindenáron a nagy megmondó emberek szerepében tetszelegni, mert úgy járhatunk, mint Jób barátai, hogy végül Isten annak ad igazat, akit mi bűnösnek mondtunk, akit leírtunk, elítéltünk, lenéztünk.

A baj mindig ott kezdődik, hogy mi gondolunk valamit Istenről, tetteiről, igazságáról, szeretetéről és elkezdünk spekulálni, amint tették azt Jób barátai: *te azért szenvedsz, mert bűnös vagy és Isten igazsága utolért!* Ez a hozzáállás visszaköszött a farizeusi gondolkodásban is. Mikor, pl. Jézus meggyógyítja a vakon született férfit, akkor ez a látóvá vált ember szóváltásba került a farizeusokkal, mert szombaton történt a gyógyítása. A végén mivel intik le a meggyógyult férfit a farizeusok? *„Te mindenestől bűnben születél, és te tanítasz minket?”*

Az ember, ha a maga eszére támaszkodik, akkor nagyon irgalmatlan és kegyetlen tud lenni a szenvedővel, a beteggel, az időssel, a gyengébbel, az elbukott felebaráttal szemben (éppen azokkal szemben, akiket Isten törvényei védenének). És megfelelkezünk arról, hogy a szenvedésnek gyakran nem oka, hanem célja van. A cél az, amit Jób frappánsan megfogalmaz: *„Eddig még csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak, Ezért visszavonok mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban.”* Igen gyakran ez a szenvedés, a próbatétel, a kereszthordozás célja, hogy ezt meglássuk és kimondjuk. Eddig csak hírből hallottam felőled, de most saját szememmel láttalak. Az Úrnak

nem az a célja, hogy szenvedjünk, hogy bűnhődjünk, hogy vezekeljünk a vétek miatt, hanem hogy mélyebb, igazabb Isten ismeretre jussunk el és átéljük a Krisztusélményt, hogy talán váratlanul, de átölelt az Isten.

Jóbról a szenvedése előtt azt olvassuk, Isten jellemzésén keresztül: *„Észrevetted-e szolgámat, Jóbot? Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerül a rosszat.”* Tehát istenfélő, igaz ember volt. Ha ránézett valaki azt mondhatta, na ilyen egy igaz hívő ember. Szeretném így félni és tisztelni Istent, amint ő teszi. A csapások után viszont, miután az ÚR megszólítja, Jób válaszként mégis ezt mondja, mintha korábban nem lett volna hívő ember: *„Eddig még csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak.”*

Ez lesz a szenvedésnek, a csapásoknak a célja: már nemcsak beszélnek elméleti síkon Istenről és dolgairól, nemcsak teológiai eszme-futtatásokat teszek, hanem tisztán látom az Urat, mert megtisztult a szívem. Ezután nem csak elmélkedem, boncolgatom az ígét, hanem lényembe markolóan meg is tapasztaltam jelenlétét, formáló kegyelmét. Még csak egy gondolat: mi sokszor úgy képzeljük, hogy ha valaki hisz, akkor az az ember mindig hisz és mindig, mint egy vízszintes vonal kiegyensúlyozott vagy felfelé ívelő hitű. Pedig nem. Jóbnak is úgy adott igazat az ÚR a barátaival szembe, hogy Jób veszteségei és a súlyos csapások alatt, megátkozta születése napját, tusakodott, mellébeszél. Vívódó, belső-lelki csatákat vívó emberként mondott olyanokat, melyeket egyébként egészségesen, áldott állapotban, nem mondott volna ki. De ezek kellettek ahhoz, hogy végül ne csak hírből halljon az Úrról, hanem lássa is őt. Kipróbáltta azért lett, mert végül feladta vitatkozását és belesimult Isten akaratába, döntésébe. Életét ismét Istene kezébe tette le, immár alázattal, bűnbánó szívvel.

Adja meg az ÚR kegyelme, hogy mi is mindannyian úgy éljük át életünk mély pontjait, szenvedéseit, veszteségeit, hogy utána hitünkben megtisztulva, megerősödve kerülhessünk ki! Életünk, szabadulásunk hirdesse: nagy az ÚR, nagy az Ő dicsősége. Ámen.

Bába Károly

Kereszteltek:

április 6-án: Kelemen Zétény Árisz
Szöcs Ábel
Zubin Emma

május 4-én: Sziklai Boglárka
Völler Péter
Magyar Zsófia
Makra Bence

május 31-én: Bába Kamilla Eszter

június 1-én: Kovács Bianka

Az ÚR áldása kísérje és őrizze a gyermekek és szüleik életét!

Konfirmált ifjú testvéreink és áldó igéjük:

Eröss Katica: „Gyökerezetek meg és épüljete fel őbenne, erősödjete meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségesebb.” Kol. 2,7

Fazekas Andrea: „Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őerte kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem.” Fil 3,8

Fehér Zsombor Attila: „Mert én megszabadítalak, nem esel el fegyvertől, és életedet ajándéku kapod, mert bíztál bennem! - így szól az Úr.” Jer. 39,18

Kelemen Örs: „Te vagy, Uram, a mécsesem, az Úr fénysugarat küld nekem a sötétbe.” II. Sám. 22,29

Kovács Bianka: „intettünk és buzdítottunk, és kérve kértünk titeket: éljete Istenhez méltó módon, aki az ő országába és dicsőségébe hív titeket.” I.Thessz

Kovács Domonkos: „Mert én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhova mégy, és visszahozlak erre a földre. Bizony, nem hagyok el, amíg nem teljesítem, amit megígértem neked.” I. Móz. 28,15

Pugner Dániel Zsolt: „Térj haza, és beszéld el, mit tett veled az Isten. Ő pedig elment, és hirdette az egész városban, hogy milyen nagy jót tett vele Jézus.” Lk8,39

HIRDETÉS: Tanárnak készülő, tanítási tapasztalattal rendelkező, angol szakos lány nyelvtanítást vállal. Házhoz is megyek. 06-30-548-99-48